

SZERESS és NEVESS!

Sherryl Woods

Szunnyadó parázs

Diana Palmer

Hiányzó kockák

Kelly Jamison

Látszatházasság

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

©Sherryl Woods, 2005 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 202. eredeti címe: For the Love of Pete (Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Gondáné K. Éva

© Diana Palmer, 2004 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 203. eredeti címe: Carrera's Bride (Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Győry Hajnalka

© Linda Buechting, 1996 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Romana különszám 2003/6. eredeti címe: The Wedding Contract (Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Brodszky Ildikó

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: a SZERESS ÉS NEVESS! 57. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-531-5

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sherryl Woods

Szunnyadó parázs

ELŐHANG

– Azonnal csomagolj, és gyere Virginiába! – mondta Ashley ellentmondást nem tűrő hangon.

Jo felsóhajtott. Ma reggel tudta meg, hogy a vőlegénye hazudott neki, és megcsalta, ezért úgy tervezte, hogy az egész napot az ágyban tölti, és bánatában megeszik egy doboz fagyalaltot. Ekkor hívták fel a nővérei. Egyelőre csak Ashley beszélt, de Jo sejtette, hogy mindnyájan ott tolonganak a vonal végén.

– Honnan tudjátok?

Világosan megmondta a szüleinek, hogy ő akar beszámolni nővéreinek az eljegyzése felbontásáról. Sajnos Max és Colleen D'Angelo nem tudott titkot tartani. Véleményük szerint együtt kell fellépniük egy bajba jutott családtag megmentéséért. A nővérei is hasonló véleményen voltak.

– Nálunk semmi nem marad titokban – válaszolta Ashley. Tőle minden kitelik, ha valamelyik hűgát sérelem éri. Nagyon komolyan veszi a védelmező nagy testvér szerepét.

– A magam módján intéztem el. Nincs szükségem szánalomra, és nem is fogok elmenekülni. Elég megalázó volt rajtakapni Jamest egy másik nővel henteregve, nem fogom mindezt azzal tetézni, hogy megfutamodom, és itt hagyok mindent, ami Bostonhoz köt.

Eszébe jutott az a másik férfi, aki megcsalta, és aki miatt kiábrándult a Rózsa villából, nagymamája virginiai otthonából. Akkor döntötte el, hogy Bostonban kell megalapoznia az életét, és a szeretett virginiai tájat örökre el kell felejtenie. Még ez a mostani csalódás sem tudta elhomályosítani annak a régi szerelemnek a fájalmát.

Annak idején nem osztotta meg senkivel a bánatát. Csak a nagymamája ismerte a részleteket, ám tiszteletben tartotta Jo kívánságát, hogy ne beszéljenek a történekről.

– Méltósággal is lehet távozni – kapcsolódott be a beszélgetésbe Maggie egy másik készüléken.

– Így van – tette hozzá Melanie. – Ne várd meg, hogy érted menjünk Bostonba!

Jo felsóhajtott. Annak idején ő is mindig azt hangoztatta, hogy ha valamelyikük élete válságba kerül, vonuljon vissza a Rózsa villába. Hogyan magyarázza meg nekik, hogy ez a helyzet egészen más? Nem akarta elárulni a titkát, mert akkor vége-hossza nem lenne az aggodalmaskodó kérdezősködésüknek!

– Nem lehet – nyögte kétségbeesetten.

Ashley, Maggie és Melanie számára kiváló lehetőség volt, hogy új életet kezdjen Virginiában, de Jo szíve éppen a Rózsa villában tört össze először. Nem mehet oda felejteni, amikor a múlt árnyai várnak rá azon a helyen! Még az is nehezére esett, hogy néhány napos látogatást tegyen a nővéreinél, mert állandóan attól rettegett, hogy találkozik azzal a férfival. Ha hosszabb ideig ott marad, előbb-utóbb úgymint bekövetkezik, és a sebek újra felszakadnak.

– Megtudhatom, hogy miért nem? – kérdezte Ashley. – Ha nem tudsz szabadságot kivenni, lépj ki a cégtől!

– Nem az állásommal van gond – legyintett Jo szomorúan.

Nem lepte meg, hogy Ashley-nek az első gondolata a munka. Újdonsült férje igyekszik ugyan megváltoztatni a hozzáállását, de ő még mindig a munka megszállottja.

– Akkor mivel? – érdeklődött Ashley.

– Jobb nekem itt – tiltakozott Jo erőtlenül.

Egyik testvére sem tudta, hogy az utolsó nyáron, amelyet a Rózsa villában töltött, milyen szerelmes volt, mert abban az évben ők Bostonban maradtak. Jo pedig egész nyáron egyedül volt a nagymamájával... és Peterrel.

Azt hitte, hogy Peter Cartlett az igazi, és nem kételkedett, amikor a férfi azt állította, hogy szereti. Annyira bízott benne, hogy le is feküdt vele. Komolyan vette az ígéretét, hogy vár rá a következő nyáron. Ám még le sem hullottak az őszi falevelek, amikor a nagymamája egyszer megjegyezte, hogy Peter megnősült. Néhány hónappal később pedig már a kisbabáról beszélt. Egy

kisfiúról.

Nagymamája úgy tett, mintha csak a helyi pletykákat osztaná meg vele, de Jo hallotta a hangjában az együttérzést. Cornelia Lindsey tisztában volt azzal, hogy szavai hatalmas fájdalmat okoznak Jónak. A lány szörnyen becsapottnak érezte magát. Ráadásul a pasas, akit szeretett, és akiben megbízott, még arra sem méltatta, hogy maga közölje vele a hírt. Ugyanolyan rosszulestet volna, de legalább Jo nem gondolja azt, hogy ennyire félreismerte. Évek teltek el, mire újra meg merte nyitni a szívét valaki előtt, és lám, ismét ugyanúgy járt!

Szó sem lehet arról, hogy Virginiába menjen! Itt marad Bostonban, és beletemetkezik a munkába. Szerette az állását és a kerttervezést.

– Nem mehetek el a villába – jelentette ki határozottan, és remélte, hogy sikerült elrettentenie a nővéreit.

Melanie felsóhajtott.

– Ez azt jelenti, hogy holnap korán reggel indulnunk kell. Ugye, lányok?

– Én ötre kész leszek – mondta Ashley. – És ti?

– Mi is – válaszolta kórusban Melanie és Maggie.

– Ugyan már, lányok! – tiltakozott Jo, de tudta, hogy minden hiába.

A nővérei addig úgysem nyugszanak, amíg agyon nem dédelgetik. Ez a legkisebb testvér sorsa: mindenki azt hiszi, hogy neki több törődésre van szüksége, mint a többieknek.

– Jobb, ha önként jössz velünk – figyelmeztette Ashley. – Töltsd a telet a Rózsa villában, Jo! Itt minden olyan csendes és nyugodt. Nem fogunk zaklatni, megígérjük.

– Máris zaklattok – jegyezte meg a húguk.

– Csak jót akarunk neked – biztosította Melanie vidáman.

– Oké... – adta meg magát végül Jo. – A hétvégére leutazhatok, és akkor látjátok majd, hogy nem vagyok annyira összetörve. James nem érdemli meg, hogy összeomoljak miatta.

Abban bízott, hogy néhány napig talán sikerül eltitkolnia a Rózsa villa iránt táplált ellenérzéseit a nővérei előtt, aztán visszamenekül Bostonba. Ha szerencséje van, most sem találkozik Peterrel, hiszen eddigi rövid látogatásai során is sikerült elkerülnie. Igaz, hogy nem nagyon mutatkozott nyilvános helyeken.

Szokatlan viselkedése már feltűnt a nővéreinek, de eddig csak felületes kérdéseket tettek fel ezzel kapcsolatban. Eszükbe sem jutott, hogy egy régi kapcsolat emléke kínozza. Pedig minden látogatása során kénytelen volt szembesülni ezzel, mert a kis vízparti városokban – White Stoneban és Irvingtonban – majdnem minden építkezésen olvashatta a nevét a tájékoztató táblákon. A férfinak tehát sikerült hírnevet szereznie, Jo mégsem tudott tiszta szívből örülni ennek. Ő bátorította a férfit, hogy ragaszkodjon az álmaihoz. Az álom megvalósult, de valaki mással, és ezt áruháznak érezte.

– Ashley-t is három hétre parancsoltuk ide – jelentette ki Melanie. – Neked is ki kell bírnod legalább egy hónapig.

– Így van – helyeselt Ashley. – Ráadásul kerttervező cégnél dolgozol, és nem hiszem, hogy télen olyan sok munkád akadna. Ha mégis dolgozni akarsz, Mike-nak segíthetsz, mert így is több megbízása van, mint amennyit egyedül el tud látni.

– Mindent kiterveltetek? – kérdezte Jo keserűen, és már kezdett beletörődni a sorsába. – Még Mike-ot is belekeveritek, pedig nem biztos, hogy örül neki.

– Dehogynem. Szívességet tennél neki – jelentette ki Melanie a férje nevében. – Légy szíves, mondj igent, Jo!

A lány felsóhajtott.

– Hívj fel, ha már csak néhány órányira vagy – kötötte a lelkére Maggie, mert érezte, hogy megnyerték a csatát. – Bekapcsoljuk a fűtést, és finom vacsorával várunk. Meglátod, a Rózsa villa csodálatos hatással lesz rád. Nincs is annál megnyugtatóbb látvány, mint amikor a kandalló mellett üldögélve nézed a kinti hóesést. Minden gondod elszáll.

– Talán rád is hatással lesz a villa varázsereje, és találkozol az igazival – sóhajtotta Melanie álmodozó hangon.

– Naná – morogta Jo maga elé. A nővéreit nem lehetett megingatni abban a hitükben, hogy a villa bűvereje mindnyájuk életébe elhozza az igaz szerelmet.

Ha tudnák, hogy ő volt közülük az első, aki megtalálta álmai férfit a Rózsa villában! Vajon mi lenne a véleményük a ház varázserejéről, ha megtudnák, milyen szerencsétlenül végződött az a történet?

1. FEJEZET

Mihelyt Jo megérkezett a Rózsa villába, szakadni kezdett a hó.

– Még az időjárást is befolyásoltátok? – nézett a nővéreire könnyes szemmel.

Ashley azonnal átölelte, Melanie és Maggie pedig szorosán mellé állt.

– Majd meglátod, milyen szép lesz! – ígérte Melanie, és karját Jo dereka köré fonta. – Mintha egy mesekönyvet nézegetnél.

– Én pedig be leszek ide zárva, teljesen egyedül – sóhajtott Jo. – Semmi más dolgom nem lesz, mint hogy a történeteken gondolkodjam.

– Majd segítünk – ígérte Ashley.

– Jessie-vel elmehettek szánkózni – javasolta Melanie, mert tudta, hogy eleven nevelt lánya mindig kész egy kis hancúrozásra.

– Hideg van – tiltakozott Jo.

– Ugyan már! – rázta meg a vállát Melanie. – Mindig szerettél szánkózni.

– Nyolcéves koromban – jegyezte meg Jo fanyar mosollyal.

– Akkor majd üldögélünk a kandalló előtt, és forró csokoládét kortyolgatunk – indítványozta Ashley. – Maggie készít valami finom süteményt, és minden olyan lesz, mint gyerekkorunkban.

Jo elérkezettnek látta az időt, hogy leállítsa a nővéreit.

– Most már elég legyen! Ne törődjete a nyafogással! Nem akarom fenekestül felforgatni az életeteket. Jólesik, hogy ennyire aggódtok értem, de elleszek magam is. Ha sötét gondolataim támadnak, majd elmegeyek sétálni.

– Remek ötlet. Akad majd más elfoglaltságod is – tette hozzá Ashley. – Amikor itt laktam, készítettem egy feljegyzést, hogy mit kellene megjavítani a házban. Holnap reggel telefonálok, és hívok néhány szakembert. Csak annyi lenne a dolgod, hogy itt vagy, amikor megjönnek.

– Nem engedhetem meg, hogy egy vagyont költsek a ház felújítására – tiltakozott Jo. – Fizetés nélküli szabadságon vagyok. Ha Mike nem tud munkát adni, akkor nagyon össze kell húznom a nadrágszíjat.

– Mike-nak rengeteg a munkája – szólt közbe Melanie –, és szerinte nagyon ügyes vagy. Csak szólj, ha már elég erősnek érzed magad arra, hogy dolgozz!

– És ne aggódj a felújítás költségei miatt – nyugtatta meg Ashley. – Melanie kifestette a helyiségeket, és rendbe hozta a kertet, Maggie pedig a konyhában alakított át egyet s mást. – Ashley elmosolyodott. – Én lazítani tanultam Joshtól, ezért nem sok mindent csináltam eddig. Így hát a mostani munkálatokat én fizetem. Neked pedig csupán az lenne a feladatod, hogy itt vagy, és felügyeled a szakembereket.

Jo csodálkozva nézett rájuk.

– Mi értelme ennyi pénzt pazarolni a villára? Mindkettőtöknek megvan a saját háza, anya pedig csak akkor jön ide, ha meglátogat benneteket.

– Nem kerül olyan sokba! Megállapodtunk, hogy a Rózsa villa a család tulajdonában marad, ezért kötelességünk megőrizni az állagát – magyarázta Ashley. – Most éppen a te rendelkezésedre áll, és addig használod, ameddig akarod.

– Köszönöm. – Jo hangja elcsuklott. Annyira hiányoztak neki a nővérei! – Olyan aranyosak vagytok – mondta, és ismét könnybe lábadt a szeme.

– El ne kezdj pityeregni – szólt rá Maggie, és átnyújtott neki egy zsebkendőt –, mert akkor kénytelenek leszünk itt maradni egész este, és a végén elakadunk a hóban hazafelé.

Jo könnyes szemmel elmosolyodott.

– Igaz, erre nem is gondoltam. Siessetek, és hívjatok fel, hogy épségben hazaértetek-e!

Az ajtóban állva nézte, ahogy a nővérei elhajtanak. Amikor mind a három kocsi eltűnt a hóesésben, nagyot sóhajtott. A Chesapeake-öböl felé pillantott, és el kellett ismernie, hogy a táj

valóban varázslatos. Egyszer régen, amikor fülig szerelmes volt, úgy képzelte, hogy ezen a helyen fogja leélni az egész életét. Most viszont inkább gyönyörű börtönnek tűnt a szemében. Ekkor eszébe jutott, hogy ha sikerül nővérei minden felbukkanásakor mosolyt erőltetnie az arcára, akkor előbb-utóbb hazaengedik. Addig csendben meghúzza magát, és úgy tesz, mintha soha nem hallott volna Peter Cartlettről.

Petert az az üzenet várta, hogy a Rózsa villa verandáján ki kell cserélnie néhány meglazult és elkorhadt deszkát. Az üzenetfelvevő nem árulta el a megrendelő nevét, de a férfi Ashley-re gondolt. Azonnal eszébe jutott a hét évvel azelőtti nyár, amikor a Rózsa villa a második otthona volt. Pontosabban szólva az első igazi otthona, mert állandóan ingerült és mérges anyjához képest Mrs. Lindsey sokkal nyugodtabb és barátságosabb légkört teremtett.

Felidézte magában a kék szemű, szeplős orrú Jo arcát is, akit már akkor meg akart csókolni, amikor meglátta első szégyenlős mosolyát. Annyi közös reményük és álmuk volt azon a nyáron! Peter úgy vélte, hogy csak néhány évet kell várniuk, és megtalálják a módját, hogy örökre együtt maradjanak. Rengeteg ígéretet tett, és komolyan gondolta minden szavát.

Ám alig néhány héttel azután, hogy Jo visszament Bostonba, elkövetett egy ostoba hibát, és emiatt az élete egészen más irányt vett.

Amikor Kelsey Prescott bejelentette, hogy gyermeket vár tőle, eszébe jutott gyerekkori ígérete. Megfogadta, hogy ő soha nem hagyja el a gyermekét és a gyermeke anyját, mint ahogyan az apja tette. A szívével ugyan nem, de az eszével elfogadta, hogy ő is ugyanolyan felelős annak a gyereknek a világra jöttéért, mint Kelsey. Megpróbálta azt tenni, amit helyesnek tartott, ám Kelsey úgy érezte, hogy csapdába esett, és megharagudott rá. Nem örült, hogy fel kellett adnia az álmait. Érdekesebb helyen szeretne volna leélni az életét, nem ezen az isten háta mögötti vidéken, ahol felnőtt.

Peter öt évig harcolt azért, hogy megtartsa a házasságát és a gyermekét, de mostanra a felesége már Richmondban élt Davey-vel, és Peter alig látta a fiát. Csak hétvégén találkoztak, illetve nyáron, amikor a kisfiú nála töltötte a szünidőt. Ha előre látta volna a jövőt, talán mindent másképp csinál. Talán Jóval együtt helyrehozzhatták volna a dolgot, és együtt nevelhetnék a fiát. Akkor a gyerek igazi családban nőne fel, és nem lenne elszakítva az apjától.

Az eset után Peternek nem volt bátorsága Jo szemébe nézni. Azt állította, hogy szereti őt, és néhány hét múlva mégis lefeküdt egy másik nővel! Húszévesen az ember még könnyelmű és ostoba. Hamar megfeledkezik magáról, és nem tud ellenállni a pillanatnyi örömöknek. Ezt Jo nagymamájának is megpróbálta elmagyarázni. Cornelia Lindsey nem szólt egy szót sem, de olyan csalódott volt a tekintete, hogy Peter még jobban szégyellte magát. Nem tudta volna elviselni, ha Jo is ugyanígy néz rá, ezért inkább megvárta, hogy másoktól tudja meg a hírt.

Az előző évben nagy jövés-menést tapasztalt a Rózsa villában. Tudta, hogy Jo nővérei egymás után odaköltöztek, szerelmesek lettek, és férjhez mentek. Most már mindegyikük a környéken élt, ám Jót egyszer sem látta.

Nemrég Ashley és újdonsült férje – Josh Madison – megbízta egy munkával, és Peter nagyon kényelmetlenül érezte magát a nő jelenlétében. Ám egy idő után kiderült, hogy Ashley nem tud a történetekről, mert egy szóval sem említette. Peter megkönnyebbült, hogy Jo hallgatott az ügyről, ám ugyanakkor aggasztónak tartotta, hogy még a legközelebbi családtagjaival sem osztotta meg a bánatát. Ettől még nagyobb büntudat fogta el.

Amikor kocsijával megállt a Rózsa villa előtt, összeszorult a gyomra. A lépcsőt vastag hó fedte. Nem látott lábnyomokat, pedig a kémény füstölt, és világos volt a nappaliban meg a konyhában is. A kocsiban ülve töprengett, és arra gondolt, hogy nem lenne szabad elvállalnia ezt a munkát. Nehezebbre esett belépni a Rózsa villába. Tudta, hogy ha átlépi a küszöbét, feltépi a múlt fájó sebeit.

Ostobaság, gondolta végül. Valószínűleg bérbe adták a házat valakinek. Semmitől nem kell tartania. Mély lélegzetet vett, és bekopogott. Amikor az ajtó kinyílt, annyira meglepődött, hogy egy pillanatra szóhoz sem jutott. Az ajtóban álló sápadt, szomorú szemű nőnek is elállt a lélegzete a csodálkozástól.

– Mit keresel itt? – kérdezték mindketten egyszerre, miután magukhoz tértek.

A férfi mosolyogni próbált.

– Telefonon szóltak, hogy meg kell javítanom a veranda padlóját. Fogalmam sem volt róla, hogy itt vagy. Te hívtál?

A lány zavartan nézett rá.

– Nem, valószínűleg Ashley volt, mert említette, hogy hív néhány szakembert.

– Csak most érkeztél? – kérdezte Peter.

Jo megrázta a fejét.

– Tegnap este.

– Azóta ki sem mozdultál?

A lány gyanakvó pillantást vetett rá.

– Nyugodj meg, kedvesem, senki nem leskelődik utánad. – Peter a lépcsőre mutatott. – Csak az én lábnyomaim látszanak. – A férfi egy kicsit habozott, majd megkérdezte: – Szeretnéd, ha mást küldenék magam helyett? A nővéred valószínűleg nem tudta, hogy kellemetlenség származhat abból, ha engem hív.

Jo tétován nézett maga elé. Olyan elveszettnek és szerencsétlennek látszott, hogy Peter legszívesebben a karjába zárta volna, hogy megvigasztalja, ám ehhez már nem volt joga.

– Nem – jelentette ki a lány végül. – Nincs kedvem magyarázkodni Ashley előtt, hogy miért küldtelek el. Felkapcsolom a villanyt, hogy láss.

Peter bólintott.

– Köszönöm.

A verandán valóban világos lett, viszont az ajtó bezárult előtte. A férfinak nagyon rosszulett, hogy kizárták abból a házból, ahol annak idején mindig szívesen fogadták. Ez rosszabb volt, mint egy pofon. Jo ezzel azt üzentte, hogy csak a munka miatt viseli el a jelenlétét. Megérdemelte, hogy így bánjon vele, mégis elkeserítette az elutasítás.

Néhány perc alatt felmérte a verandát, és arra a következtetésre jutott, hogy minden deszkát ki kell cserélni, annyira elhasználódtak. Gyorsan készített egy hozzávetőleges árajánlatot, majd újra bekopogott az ajtón.

Jo csak sokára jelent meg, és látszott rajta, hogy sírt. Peter szíve elszorult.

– Mi van? – szólt rá a lány türelmetlenül.

Peter egy pillanatra megfeledkezett a verandáról, és megkérdezte:

– Jól vagy?

– Semmi olyan bajom nincs, amelyet az idő be ne gyógyítana. Legalábbis ezt mondják, bár szerintem ostobaság.

Keserű hangon beszélt, és a férfi nem tudta megállapítani, hogy egy friss csalódásra utal, vagy arra a régi sebre, amelyet ő ejtett rajta.

Zsebre vágta a kezét.

– Akarsz beszélni róla?

– Nem. Főleg veled nem. Szeretném, ha békén hagynál.

De Peter nem tudta komolyan venni a lány kívánságát. Jo úgy festett, mint aki az összeomlás szélén áll. Miért hagyták magára a nővérei ilyen állapotban? Elhatározta, hogy addig nem megy el, míg a lány sápadt arcába vissza nem tér az élet. Azt sem bánta, ha a fásult szomorúságból a szemtelensége miatti felháborodás zökkenti ki. Ezért tudomást sem vett Jo tiltakozásáról, hanem belépett a villába. Olyan volt, mintha hazajött volna. A házban alig változott valami, minden úgy maradt, ahogyan az emlékeiben élt. A nappaliban ugyanaz a meleg és barátságos légkör fogadta, még a fotelok huzatát sem cserélték ki.

– Ettél már valamit? – kérdezte, és a konyha felé indult, mintha joga lenne ilyen magabiztosan közlekedni a házban. – Én nem, és nagyon éhes vagyok.

Jo utolérte, és felszegett állal megállt előtte.

– Mi ütött beléd, hogy berontasz ide, és elkezdesz intézkedni, Peter? – fortyant fel. – Ezt nem teheted!

– Már megtettem, kedvesem. Kérsz egy kis levest? – kérdezte a férfi derűsen, és kinyitotta a

konyhaszekrényt.

A javaslatot csend fogadta, és Peter ezt jó jelnek vette.

– Paradicsomleves és sajtos melegszendvics – jelentette ki, miután kinyitotta a hűtő ajtaját, és ellenőrizte a tartalmát. – A nagymamád mindig azt készített nekünk. Még mindig a kedvenced?

– Nem vagyok éhes, neked pedig menned kell – erősködött Jo, és megpróbálta becsukni a hűtőajtót anélkül, hogy hozzáérne a férfihoz.

– Ráérek. – Peter szándékosan félreértette a lány tiltakozását. – Ül le, egykettőre kész leszek.

A férfi gyakorlott mozdulatokkal nyúlt a vacsora kellékeiért. Mindent a régi helyén talált. Még a tányérok mintájára is emlékezett.

– Látom, már vizet is forraltál – nyúlt a teáskanna után, amely még mindig forró volt. – A teát a szokott helyen találom? – Nem is várta meg a választ, csak folytatta a munkát.

Felbátorodott, hogy Jo nem tiltakozott hevesebben, és nem erősködött, hogy távozzon. Látszott, hogy ehhez sincs ereje. A lány végül sóhajtva leült.

– Miért jöttél ide? – kérdezte a férfi, és letette Jo elé a vacsorát.

A lány haragos arccal nézett rá.

– Nem akarok enni, és nincs kedvem veled társalogni – mondta, de az arcába kezdett visszatérni a szín. – Mindig ilyen bosszantó voltál?

– Valószínűleg. Mindig csak a jót vetted észre az emberekben. Talán elsiklott a figyelmed efölött is.

– Minden bizonnyal. – Jo morogva fogta a kezébe a kanalat, és megkóstolta a levest.

Peter úgy érezte, egy kis győzelmet aratott, amikor a lány tovább kanalazott, sőt utána a szendvicsbe is beleharapott. Jo arcába visszatért az élet, és már nem látszott olyan szomorúnak, mint amikor először ajtót nyitott.

Végül a lány felemelte a fejét, és gyanakodva megkérdezte:

– Ki hívott ide? Nem te találtad ki az egészet?

– Nem. Biztosan Ashley volt.

– És éppen téged hívott?

Peter elmosolyodott.

– A számom benne van a telefonkönyvben. Azonkívül nemrég dolgoztam náluk, és meg voltak elégedve a munkámmal. Érthető, hogy megint hozzám fordultak.

– Soha nem említettem nekik a nevedet.

– Akkor véletlen egybeesésről van szó, és nem ördögi összeesküvésről.

– Rendben. Hagyd az asztalon az árajánlatodat! Majd kérek mástól is, és biztos lehetsz abban, hogy nem a tiéd fog nyerni.

– Nem hiszem – jegyezte meg a férfi. Magában már elhatározta, hogy mindenképpen rendbe hozza a Rózsa villa verandáját. Addig nem tágít Jo mellől, amíg meg nem tudja, miért volt olyan szomorú, amikor ajtót nyitott. – Akárki hívott is, igaza volt. A veranda valóban rossz állapotban van. Legjobb lesz az egész padlót kicserélni, mielőtt valaki megsérül.

– Rendben, de biztos vagyok benne, hogy van, aki olcsóbban is meg tudja javítani – vélte a lány közönyösen. – Talán még én is, ha nekilátok.

A férfi erre elmosolyodott.

– Tényleg?

– Nem lehet olyan nehéz néhány deszkát összeszögelni – biggyesztette le a száját Jo. – Ráadásul én nem számolnék fel Ashley-nek csillagászati összeget munkadíjként.

– Még nem is láttad az árajánlatomat – tiltakozott a férfi, és elmosolyodott. A lány mindenáron meg akar szabadulni tőle. – Csak nem akarod, hogy a közeledben legyek.

Jo a szemébe nézett, majd elfordította a tekintetét.

– Nem – mondta halkán, majd hozzátette: – Sajnálom.

– Semmi baj – vont vállat Peter könnyedén. – Mivel engem kértek fel, megcsinálom a munkát. Ezt becsületbeli kérdésnek tartom.

Jo haragos pillantást vetett rá.

– Furcsa ezt épp tőled hallani – jegyezte meg keserűen.

Ez a megjegyzés újabb pofonként hatott. Nagyon fájt.

– Azt hiszem, ezt megérdemeltem – ismerte be a férfi.

– Még többet is – vágta rá a lány. – Nézd, Peter, felejtsd el a verandát! Majd beszélek a nővéreimmal.

Miért bajlódnál velem, amikor nagyszabású megrendeléseid vannak?

– Legalább nem száll a fejembe a dicsőség – felelte a férfi. Újra Jo közelében lehet, és talán jóváteheti azt, amit hét évvel azelőtt elkövetett. Most, hogy újra látta Jót, rájött, hogy az érzései ugyanolyan erősek, mint régen.

– Nem jó ötlet – jegyezte meg a lány.

– Miért? – érdeklődött Peter, bár pontosan tudta, miért mondja ezt Jo. Az ő lelkét is újra felkavarta a találkozás. Jo azonban majdnem felnyársalta a tekintetével. – Rendben, látom, hogy még mindig haragszol rám. Ezért nem hibáztathatlak. Megbocsáthatatlan, amit veled tettem.

– Tévedsz, semmit nem érzek már irántad. Hét év nagy idő, Peter. Ami köztünk volt, annak vége.

A férfi látta a tekintetén, hogy hazudik. Ez még jobban megerősítette abban az elhatározásában, hogy elvállalja a munkát.

– Akkor bizonyára nem zavar majd, ha itt dolgozom egy darabig.

– Miért csinálod ezt? – fakadt ki Jo.

Peter nem válaszolt a kérdésre.

– Nyolc körül jövök – közölte. – Remélem, nem akartál sokáig aludni. Elég nagy zajt fogok csapni, és nagyon szívesen meginnék egy csésze kávé, amikor megérkezem. Emlékszem, milyen csodálatos kávé tudsz főzni. Jó éjt, kedvesem! Örülök, hogy újra látlak. – Nem törődött a lány felháborodott pillantásával, hanem könnyed csókot lehelt felhevült arcára.

Miközben a kapu felé haladt, hallotta, hogy Jo még néhány goromba megjegyzést vág a fejéhez. Peter mégis vidáman fütyörészve szállt be az autójába. Akármi üzte Jót a Rózsa villába, minden igyekezetével segít neki rendbe hozni az életét. Legutóbb fájdalmat okozott neki, de most szeretne megoldást találni a gondjaira. Azután pedig ki tudja, mit hoz még a sors?

Miért épp Peter Cartlettet hívta fel Ashley? Jo nyugodt és kiegyensúlyozott természetű volt, Peter távozása után mégis legalább tíz percig dühöngött. Valószínűleg a férfi is meghallotta a fortyogását, de csak nevetett rajta. Ettől Jo még mérgesebb lett. Azelőtt nem vette észre, hogy ennyire elviselhetetlen a természete, pedig ez megkönnyítette volna a helyzetét.

Honnan vette a bátorságot, hogy ilyen magától értetődő természetességgel betolakodjon a Rózsa villába? Úgy viselkedett, mintha aggódna érte, és nem merné egyedül hagyni. Talán ennyire szánalmasan fest? Nem baj, reggel lesz ideje felkészülni a férfi érkezésére. Milyen kár, hogy a nagymamája házában nincs puska! Azzal talán távozásra bírhatná.

Jo nagyot sóhajtott. Igazából nem is akarja, hogy távozzon. Sajnos az az ostoba szíve hatalmasat dobbant az örömtől, amikor meglátta Petert a verandán. Azért csukta be előtte a bejárati ajtót, mert nem akarta, hogy a férfi meglássa, mit érez valójában. Vagy azért, nehogy a karjába vesse magát? Mert a lelke mélyén azt szerette volna, és ezért nagyon haragudott magára.

Nagyon felháborította, hogy a férfi berontott a házba, és úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna. Azt képzelet, hogy néhány bocsánatkérő szóval jóváteheti a múltat? Ennél azért többre van szükség! Nem olyan könnyű elfelejteni a hét évvel azelőtt történeteket. Néhány napig kénytelen lesz elviselni Peter jelenlétét, és nem tehet ellene semmit. Úgy döntött, hogy napközben igyekszik minél kevesebb időt tölteni a Rózsa villában. Mindezt feltűnés nélkül kellett tennie, mert nem akart magyarázkodni senkinek. Nehogy a férfi azt higgye, még mindig vonzódik hozzá, és ezért kavarja fel ennyire a jelenléte.

Pedig ez az igazság!

Amikor Jo lefeküdt aludni, eszébe jutott, hogy milyen jól festett Peter a kifakult farmerban és a sötétzöld pólóban. Most még jóképűbb volt, mint hét évvel azelőtt. Az arca markánsabb és vonzóbb, sötét szemének pillantása pedig még igézőbb lett. Minden porcikájából csábítás áradt,

pedig nem lenne szabad erre gondolnia, hiszen Peter nős. Ráadásul becsapta, és összetörte a szívét.

Ahhoz képest, hogy családos ember, nem nagyon sietett haza a feleségéhez és a fiához. Úgy látszik, az erkölcsi nem sokat javultak az elmúlt hét év alatt, hiszen annak idején képes volt lefeküdni egy másik nővel nem sokkal azután, hogy neki szerelmet vallott. A legjobb, ha most nagy ívben elkerüli.

Jo elhatározta, hogy reggel hétkor elmegy otthonról. Semmi szükség arra, hogy itt legyen, amikor a férfi dolgozni kezd, és egész idő alatt gyötrődjön a kísértés miatt.

Peter jól ismerte Jót, ezért pontosan fél hétkor megállt a Rózsa villa előtt. Nem tévedett: a ház minden ablakában fény világított. A lány valóban el akart tűnni, mielőtt ő megérkezik.

Peter a teherautójában várakozott. Hétkor elsötétedtek az ablakok, és kinyílt a bejárati ajtó. Jo csak akkor vette észre, amikor megfordult, hogy a kapu felé induljon. Peter az ösvényen állt, és elkapta, nehogy elessen a hirtelen ütközéstől. A lány tekintete haragot és kétségbeesést sugárzott.

– Mégy valahová? – érdeklődött mosolyogva a férfi. – Azelőtt nem voltál ilyen korán kelő.

Jo mogorván nézett rá.

– Mit keresel itt? – kérdezte válasz helyett.

– Mondtam, hogy korán jövök.

– Nyolc órát említettél.

– Valóban – bólintott a férfi –, de később eszembe jutott valami.

A lány összehúzta a szemét.

– Mi?

– Az, hogy bizonyára elmenekülsz, mire ideérek.

– Lehet, hogy csak reggelizni megyek – védekezett a lány. – Talán nyolcra vissza akartam jönni.

– Jo kerülte a férfi pillantását. – De miért érdekel, hová megyek? Semmi szükség rám. Biztos vagyok abban, hogy egyedül is nagyszerűen elboldogulsz.

– Ez igaz, de számítottam a kávéra – hangzott a férfi könnyed válasza.

– Kávé pedig nincs!

– Semmi gond – mondta Peter, és a lány vállát átölelve a teherautó felé indult. – Rengeteg időnk van, bemehetünk a városba reggelizni.

– Hogy képzeled ezt? Szó sem lehet róla!

Peter nem értette, miért tiltakozik ilyen hevesen.

– Mindenki tudja, hogy egy csésze jó erős kávé nélkül egy szakember sem fog neki a munkának. Ez íratlan szabály.

Jo mérgesen sarkon fordult, és elindult a ház felé.

– Rendben van, készítek neked kávé, és csak utána megyek el.

Peter rámosolygott.

– Nagyszerű!

A konyhában a férfi otthonos mozdulattal kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját. Tojást, szalonnát és vaját vett elő.

– Ha már így benne vagyunk, akár meg is reggelizhetünk.

Ezen a reggelen Jo sokkal jobban festett, bár a tekintetét még mindig szomorúság árnyékolta. Ráadásul nagyon sovány volt. Bizonyára annyira bánkódott valami miatt, hogy még az étvágya is elment.

– Foglalj helyet! – kérte a férfi. – Gyorsan összeütök valamit, és közben beszélgethetünk.

– De Peter, én nem akarok veled beszélgetni. Látni sem kívánlak.

A férfi megrázta a fejét.

– Így kell bánni egy régi baráttal?

– Nem vagy a barátom!

Peter belenézett Jo szemébe.

– Régen az voltam. Talán újra az lehetnék.

– Nem hiszem. – A lány türelmetlen pillantást vetett a kávéfőzőre, mintha már alig várná, hogy

indulhasson. – Nem várom meg a kávé. Jó étvágyat a reggelihez!

A kabátjáért nyúlt, de Peter megfogta a kezét, mire elrántotta a karját.

– Azonnal hagyd ezt abba! Nem akarom, hogy hozzám éj!

A férfi arca megrándult. Megértette a lány ellenérzéseit, mégis nagyon fájt a viselkedése.

– Ugyan már, Jo, te is tudod, hogy van mit megbeszélünk. Néhány dolgot tisztáznunk kell.

A lány megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Hét évvel ezelőtt kellett volna megbeszélünk valamit, de akkor nem nagyon törted össze magad az igyekezettől.

Egy újabb balhorog, gondolta a férfi szomorúan. A lány egyik ütést mérte rá a másik után.

– Húszéves voltam, és nagyon ostoba. Beszélnem kellett volna veled, de már elutaztál.

– Na és? Nem hallottál még a telefonról?

– Zavarban voltam, és szégyelltem magam.

Jo hitetlenkedő pillantást vetett rá.

– Rendben van, elismerem, hogy gyáva voltam – hajtotta le a fejét a férfi. – A nagymamádnak mondtam el, és az is nehezemre esett. Nem volt bátorságom ahhoz, hogy a szemed elé kerüljek. Úgy gondoltam, jobb, ha tőle tudod meg.

– Hidd el, így sem volt kellemes – jegyezte meg Jo keserűen. – Szegény nagyanyám igyekezett könnyed hangon közölni a hírt, és úgy tett, mintha nem tudná, hogy ezzel összetöri a szívem.

Peter gyomra görcsbe rándult, ahogy elképzelte a jelenetet.

– Nagyon sajnálom – suttogta. – Csúnya dolog volt tőlem.

– Valóban – állapította meg a lány maró gúnnyal. – Miután megbeszéltük a múlt eseményeit, akár mehetek is.

A férfi még egy kísérletet tett arra, hogy maradásra bírja.

– Nem várod meg a rántottát? Állítólag egészen jól csinálom.

– Nem vagyok rá kíváncsi. Remélem, mire visszajövök, már nem leszel itt.

Peter étvágya elment. Eltolta a tányérját, és a lányhoz fordult.

– Ez attól függ, mennyi ideig akarsz rejtőzködni.

– Amíg szükséges.

A férfi látta, hogy Jo valóban képes lenne addig bujkálni, amíg a munka el nem készül. Ám ebbe nem fog beletörődni! Ragaszkodik hozzá, hogy minél gyakrabban találkozzanak. A lány szemrehányó megjegyzései nagy fájdalmat okoztak neki, mégsem akart tágitani. Rájött, hogy még mindig szereti azt a kedves, érzékeny lányt, aki Jo egykor volt. S érezte, hogy az előtte álló nő is ugyanilyen ellenállhatatlan.

Jo még akkor sem nyugodott meg, amikor odaért Maggie-ék házához. Miért nem fogja fel Peter, hogy semmi közük egymáshoz? Nem akar a barátja lenni, többről meg szó sem lehet köztük. Ilyesmi eszébe sem juthat, hiszen Peternek felesége van, bár a viselkedésén ez a legkevésbé sem látszik. A Rózsa villában legszívesebben arcul csapta volna a szemtelenségéért és az elbizakodottságáért. Ám az is lehet, hogy inkább megcsókolta volna. Be kellett vallania magának, hogy ez is megfordult a fejében. Micsoda örültség! Ilyen mélyre süllyedt?

Indulás előtt sokáig üldögélt az autóban a villa előtt, és a hét éve elfojtott vágyakozással nézte a férfit, ahogy a feje fölé emeli a nehéz fejszét, és munkához lát. Tudta, hogy Peter is látja. A keze annyira remegett, hogy alig tudta beindítani a kocsit, közben kétszer is lefulladt a motor. Peter elégedetten mosolygott maga elé, és nem is próbálta meg leplezni kárörömét.

Jo tudta, hogy ha Maggie ilyen állapotban meglátja, azonnal rájönne, hogy Peter izgatta fel. A ház előtt meglátta Ashley és Melanie autóját. Legszívesebben azonnal visszafordult volna a városba, de az átélt izgalmaktól szörnyen megéhezett. Ezért leállította a motort, és bement.

A konyhában a nővérei éppen süteményt ettek. A helyiséget betöltötte a friss kávé illata. Olyan ártatlannak látszottak, mint a ma született bárányok, pedig egyikük – ugyan akarata ellenére – elárulta.

– Melyikötök volt az? – förmedt rájuk köszönés helyett.